

žalobkyně, mohla by míti žaloba nyní podaná přes to úspěch. Oba žalobní nároky jsou různé, i když žalobní prosby obou žalob jsou na pohled stejné. Obstojí tudíž obě žaloby vedle sebe, námitka rozepře zahájené není odůvodněna. Rekursní soud posoudil věc v podstatě správně po právní stránce a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 8918.

Dědici kupce jednotlivce jsou oprávněni vésti podnik dále pod dosavadní firmou s dodatkem, vyznačujícím nástupnictví, neb bez něho, pokud ostatní dědicové k tomu svolí, to i tehdy, provozují-li závod nadále jako společníci. Dodatek, vyznačující společnost, není tu přípustný. Jest přípustné, by z více dědiců převzali závod a vedli jej pod dosavadní firmou i jen někteří.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1929, R I 200/29.)

Otakar a Karel T-ovi jako dědici po Františku T-ovi žádali o zápis firmy »Františka T-a dědicové, továrna na kartonáže a papírové zboží v T.« Rejstříkový soud žádost zamítl. Důvody: Není vykázáno, že firma podle § 1 zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n. tohoto času podléhá všeobecné dani výdělkové nebo zvláštní dani výdělkové, jichž základem by byl ryzí výtěžek nejméně 50.000 Kč. Podle čl. 22 obch. zák. může sice dědic obchod pod dosavadní firmou s dodatkem nebo bez dodatku poměr nástupnický naznačující dále vésti, když k tomu svolí výslovně ostatní dědicové, a v souzeném případě jest prokázáno toto svolení ostatních dědiců a dále platebním příkazem berní správy ze dne 26. července 1926 a ze dne 31. března 1927 je prokázáno, že František T., otec žadatelů a zůstavitel byl tehdy kupcem plného práva, i když firma jeho v obchodním rejstříku zapsána nebyla, takže není vyloučeno užívati této staré firmy. Než o zápis žádají dva z dědiců, Otakar a Karel T-ovi, jakožto spoluvlastníci továrny. Obchodní zákon však nezná spoluvlastnictví při firmě kupce jednotlivce a rovněž ne u tak zvané firmy staré. A kdyby Otakar a Karel T. založili veřejnou obchodní společnost, musí firma podle čl. 17 obch. zák. obsahovati buď jména všech společníků nebo alespoň jednoho z nich s dodatkem společnost naznačujícím. To však firma neobsahuje, nýbrž obsahuje pouze firmu dosavadní, a to kupce jednotlivce s dodatkem nástupnickým, nevyhovuje tedy předpisům čl. 17 obch. zák. a bylo proto žádost zamítnouti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správným stavu věci i zákonu hovícím důvodům napadeného usnesení, které i soud rekursní sdílí a na něž se stěžovatelé odkazují, dodává se jen ještě toto. Zvolené znění firmy »Frant. T-a dědicové továrna na kartonáže a papírové zboží v Ž.« bylo by oprávněné, kdyby veškerí dědicové Františka T-a byli společníky utvořivší se veřejné obchodní společnosti. Tomu však tak není, neboť jen Otakar a Karel T. žádají o zápis této firmy. Následkem toho však zvolená firma nehoví zásadě pravdivosti ovládající firemní rejstřík obchodní a práven

proto první soud tuto firmu pozastavil a poukazuje k tomu, že, když založili Otakar a Karel T. veřejnou obchodní společnost, musí firma její odpovídati předpisu čl. 17 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc rejstříkovému soudu, by, nepřihlížeje k zamítacím důvodům, o opovědi znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Otakar a Karel T-ovi jako dědicové Františka T-a, domáhají se zápisu firmy »Františka T-a dědicové, továrna na kartonáže a papírové zboží v Ž.« a také v jazyce německém do obchodního rejstříku jako staré firmy zůstavitele Františka T-a, pod kterou hodlají jako společníci dále provozovati tovární podnik. František T. byl v době svého úmrtí kupcem plného práva, ježto mu byla vyměřena výdělková daň ve výši podmiňující protokolaci ve smyslu § 7 uvoz. zák. k obch. zák. (platební rozkaz berní správy v S. ze dne 26. července 1926 pro léta 1920 až 1925). Jest prokázáno, že celá pozůstalost po Františku T-ovi, zejména i »továrna«, byla odevzdána manželce Karolině T-ové a dětem zůstavitelovým Miroslavu, Františku, Otakaru, Jaroslavu, Marii a Karlu T-ovým, z nichž vdova Karolina a děti Miroslav, František, Jaroslava, Marie převedly své podíly na opovídatel Otakara a Karla T-ovy. Nabyli tudíž opovídatelé závodu Františka T-a jednak dědictvím, jednak smlouvou a byli by ve smyslu čl. 22 obch. zák. oprávněni vésti podnik dále pod dosavadní firmou s dodatkem vyznačujícím nástupnictví nebo bez něho, pokud by ostatní dědicové k tomu výslovně svolili, a to tehdy, provozují-li závod nadále jako společníci. Ustanovení čl. 17 obch. zák. není tedy na závadu, neboť předpis čl. 22 jest výjimkou z obecné zásady a nerozeznává. Dodatek vyznačující společnost nebyl by v tomto případě ani přípustný, poněvadž stará firma může býti změněna jen potud, pokud jde o vyjádření nástupnictví (čl. 22 obch. zák.). Že jest přípustné, by z více dědiců převzali závod a jej vedli pod dosavadní firmou jen někteří, plyne již z předpisu čl. 22 obch. zák., který mluví také o svolení »případných spoludědiců«, což jest zřejmě míněno pro případ, že závod převzali jen někteří dědicové, neboť při nabytí jeho osobou třetí bylo by třeba svolení všech dědiců. Svolení spoludědiců jest v souzeném případě prokázáno prohlášením ze dne 31. října 1926. Otázkou, zda by bylo k zápisu třeba dalšího průkazu, že opovídatelé platí toho času daň ve výši stanovené zákonem ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n., netřeba se zabývat, poněvadž podle platebního rozkazu ze dne 15. října 1928 byla podniku daň dle této základny skutečně vyměřena. Právní názor nižších soudů, který vedl k zamítnutí opovědi, tedy neobstojí. Nižší soudy však nezjistily, zda František T. vedl svůj závod pod firmou, o jejíž protokolaci jde, neboť, má-li býti převzata stará firma, musila již býti také utvořena. A jen tuto firmu jako firmu starou možno vésti dále. (čl. 22 obch. zák.). Mimo to nebylo zjištěno, zda podnik Františka T-a byl v době jeho úmrtí skutečně podnikem továrním a zda tedy případně zvolené znění firmy bylo a ještě toho času jest pravdivé. Konečně jest dbáti toho, by označení sídla

závodu pojaté do firmy shodovalo se i v německém znění firmy s úředním názvem podle statistického lexika. Bylo proto usnesení nižších soudů zrušiti a věc vrátiti soudu rejstříkovému, aby čeho třeba, dále zařídil a o opovědi znovu rozhodl.

Čís. 8919.

Stavební řád pro Čechy má, pokud připouští vyvlastnění, na myslí odškodnění, na něž má vlastník nárok podle § 365 obč. zák. a podle § 4 zák. z 18. února 1878, čís. 30 ř. zák., to jest náhradu za všechny majetkové újmy z vyvlastnění. Při vyšetření újmy jest vzíti zřetel i k tomu, zda se stavební ruch rozšířil do blízkosti vyvlastněného pozemku. Cena pozemku jako stavebního pozemku může býti menší než jeho cena podle dosavadního hospodářského užívání.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1929, R I 251/29.)

Soud první stolice stanovil odhadní cenu pozemku vyvlastněného k účelům uličním, na 5588 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud určil odhadní cenu na 15.816 Kč. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Stěžovatelka právem vytýká napadenému usnesení zřejmou nezákonnost podle § 16 nesp. říz. Podle všeobecného předpisu § 365 obč. zák. a § 4 zákona z 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. má se dostati vlastníku přiměřeného odškodnění, to jest odškodnění za všechny majetkové újmy, vyvlastněním mu vzniklé. Český stavební řád ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 zák. pro Čechy připouští vyvlastnění ve dvou případech, jde-li o otevření nové ulice nebo třídy, nebo je-li třeba rozšířiti nebo upravit dosavadní třídy nebo ulice. V obou případech má se dostati vlastníku náhrada, v onom případě (při otevření nové ulice nebo třídy) podle českého znění zákona »přiměřená náhrada« a podle německého znění »volle Schadloshaltung« a v druhém případě (při rozšíření nebo úpravě dosavadní třídy nebo ulice) podle českého znění zákona »plná náhrada« a podle německého znění »angemessene Schadloshaltung«. Výrazu plná náhrada a přiměřená náhrada užívá se v obou textech zákonných bez vnitřního pojmového rozlišení, a není v zákoně ani naznačeno, v čem by záležel rozdíl plného a přiměřeného odškodnění. Z toho jest patrné, že stavební úřad nemínil se odchýliti od všeobecného předpisu § 365 obč. z. a že má na myslí odškodnění, na něž má vlastník nárok podle § 365 obč. zák. a § 4 zák. čís. 30/1878, to jest náhradu za všechny majetkové újmy vzniklé mu vyvlastněním. Pro vyšetření této újmy lze užiti více metod odhadních a zásadně není závady, přihlíželi-li se i k tomu, zda se stavební ruch rozšířil do blízkosti vyvlastněného pozemku, což zajisté pravidelně má vliv na vzrůst jeho ceny. Ale může býti i opačný případ, že by cena pozemku jako stave-